

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6192/2544

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นายสมศักดิ์ อุตสาหะจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, ป.อ. มาตรา 91, ป.วิ.อ. มาตรา 158, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 97, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, ป.อ. มาตรา 78, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2528 มาตรา 4, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2526 มาตรา 4

## ย่อ / หลักกฎหมาย

การฟ้องคดีฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษพ.ศ. 2522 มาตรา 66 ไม่จำเป็นต้องระบุข้อความที่ว่า "ซึ่งไม่ใช่กรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขจะอนุญาตเป็นหนังสือ" ไว้ในฟ้อง หรือคำนวณน้ำหนักสารบริสุทธิ์ของเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายไว้ในฟ้อง ก็เป็นฟ้องที่สมบูรณ์แล้ว โจทก์ระบุในฟ้องว่า เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม 2541 เวลากลางคืนหลังเที่ยง จำเลยได้กระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบทหลายกรรมต่างกัน ซึ่งตรงกับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 แม้โจทก์มิได้ระบุมาตราดังกล่าวไว้ในคำขอท้ายฟ้อง ศาลก็หยิบยกขึ้นพิจารณาได้ เพราะเป็นบทมาตราที่ยกขึ้นปรับเกี่ยวกับการลงโทษหลายกรรมซึ่งมีใช้บทมาตราในกฎหมายซึ่งบัญญัติถึงฐานความผิดหรือองค์ประกอบแห่งการกระทำความผิดที่จะลงโทษ จำเลยตามที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158(6) บัญญัติให้โจทก์ต้องอ้างถึง

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม 2541 เวลากลางคืนหลังเที่ยง จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนอันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 จำนวน 8 เม็ด น้ำหนัก 0.71 กรัม ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำเลยได้จำหน่ายโดยการขายเมทแอมเฟตามีนจำนวน 1 เม็ด น้ำหนักไม่ปรากฏชัด อันเป็นส่วนหนึ่งของเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยมีไว้เพื่อจำหน่ายดังกล่าวให้แก่สายลับผู้ล่อซื้อไปในราคา 100 บาท โดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 97, 102 ริมเมทแอมเฟตามีนของกลาง เพิ่มโทษจำเลยและคืนธนบัตร 100 บาท ที่ใช้ล่อซื้อของกลางแก่เจ้าของจำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 66 วรรคหนึ่ง(ที่ถูกมาตรา 102 ด้วย) เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้เรียงกระทกลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จำคุก 5 ปี ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุก 5 ปี รวมจำคุก 10 ปี เพิ่มโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 97 กึ่งหนึ่งเป็นจำคุก 15 ปี ค่าให้การรับสารภาพของจำเลยในชั้นจำคุกเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 78 หนึ่งในสาม คงจำคุก 10 ปี ริมเมทแอมเฟตามีนของกลางและคืนธนบัตร 100 บาท ที่ใช้ล่อซื้อของกลางแก่เจ้าของจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนจำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงในเบื้องต้นรับฟังได้ว่าในวันเวลาเกิดเหตุได้มี

สายลับล่อซื้อเมทแอมเฟตามีน 1 เม็ดจากจำเลยโดยใช้ธนบัตรฉบับละ 100 บาท ที่เจ้าพนักงานตำรวจได้ถ่ายสำเนาและลงรายงานประจำวันไว้ แล้วสายลับได้มอบเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวให้เจ้าพนักงานตำรวจ เจ้าพนักงานตำรวจจึงเข้าตรวจค้นจำเลยพบเมทแอมเฟตามีนอีก 7 เม็ด พร้อมธนบัตรที่ใช้ล่อซื้อจึงจับกุมจำเลยในข้อหาเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนโดยไม่ได้รับอนุญาตคดีมีปัญหาตามฎีกาของจำเลยเฉพาะข้อกฎหมายว่า ฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า ฟ้องโจทก์ระบุชัดว่า"จำเลยได้บังอาจมีเมทแอมเฟตามีนอันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2528 มาตรา 4และตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ 135 (พ.ศ. 2539)เรื่องระบุชื่อและประเภทยาเสพติดให้โทษ ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ข้อ 2 และบัญชีท้ายประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับดังกล่าว ชื่อยาเสพติดให้โทษประเภท 1ลำดับที่ 20 ซึ่งได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา และจำเลยได้ทราบประกาศนี้แล้ว จำนวน 8 เม็ด น้ำหนักรวม 0.71 กรัม ไว้ในครอบครองของจำเลยเพื่อจำหน่ายอันเป็นการฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522" และ "จำเลยได้บังอาจจำหน่าย โดยการขายเมทแอมเฟตามีน จำนวน 1 เม็ด น้ำหนักไม่ปรากฏชัด อันเป็นส่วนหนึ่งของเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยมีไว้เพื่อจำหน่ายดังกล่าวในฟ้องข้อ 1 ก. ให้แก่สายลับผู้ล่อซื้อไปในราคา 100 บาท อันเป็นการฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522" จึงเป็นการฟ้องตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 หาใช่ฟ้องตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทพ.ศ. 2518 ดังฎีกาของจำเลยแต่อย่างใดไม่ ทั้งนี้โดยโจทก์ไม่จำเป็นต้องระบุข้อความที่ว่า "ซึ่งไม่ใช่กรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขจะอนุญาตเป็นหนังสือ" ไว้ในฟ้อง หรือคำนวณน้ำหนักสารบริสุทธิ์ของเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และจำหน่ายไว้ในฟ้อง ก็เป็นฟ้องที่สมบูรณ์แล้ว นอกจากนี้ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ยังได้ระบุความผิดฐานมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ไว้ในมาตรา 66 เช่นเดียวกับความผิดฐานจำหน่าย ดังนั้น ฟ้องโจทก์ทั้งสองฐานความผิดจึงชอบด้วยกฎหมายทุกประการ ส่วนที่จำเลยฎีกากล่าวอ้างว่า คำขอท้ายฟ้องโจทก์มิได้ขอให้ศาลพิพากษาลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2526 มาตรา 4 จึงลงโทษจำเลยไม่ได้ นั้น ข้อนี้เห็นว่า โจทก์ระบุในฟ้องว่าเมื่อวันที่ 9 ธันวาคม 2541 เวลากลางคืนหลังเที่ยง จำเลยได้กระทำความผิดกฎหมายหลายบทหลายกรรมต่างกัน ซึ่งตรงกับ มาตรา 91 แห่งประมวลกฎหมายอาญา แม้โจทก์มิได้ระบุมาตราดังกล่าวไว้ในคำขอท้ายฟ้อง ศาลก็หยิบยกขึ้นพิจารณาได้ เพราะเป็นบทมาตรายกขึ้นปรับเกี่ยวกับการลงโทษหลายกรรม ซึ่งมีใช้บทมาตรานี้ในกฎหมายซึ่งบัญญัติถึงฐานความผิดหรือองค์ประกอบแห่งการกระทำความผิดที่จะลงโทษจำเลยตามที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158(6) บัญญัติให้โจทก์ต้องอ้างถึง ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำเลยมานั้นชอบแล้ว ฎีกาข้อกฎหมายของจำเลยฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

## องค์คณะ

วิชา มหาคุณ · พูนศักดิ์ จงกลณี · ปัญญา สุทธิบัติ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/>

